

SØREN SVEISTRUP

Ο ΚΑΣΤΑΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μετάφραση: Βαγγέλης Γιαννίσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στα πολυαγαπημένα μου αγόρια, Σίλας και Σιλβέστερ

Τρίτη 31 Οκτωβρίου 1989

1

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, κόκκινα και κίτρινα φύλλα σέρνονται πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο, που διασχίζει το δάσος σαν μαύρο, γυάλινο ποτάμι. Καθώς το λευκό περιπολικό περνάει, στριφογυρίζουν για λίγο στον αέρα και κατακάθονται πάλι, σχηματίζοντας υγρούς σωρούς στην άκρη του δρόμου. Ο Μάριους Λάρσεν ανασηκώνει το πόδι από το γκάζι για να ελαττώσει ταχύτητα προτού πάρει τη στροφή, κρατώντας μια νοερή σημείωση να πει σε αυτούς στον δήμο πως χρειάζεται να στείλουν ένα όχημα καθαρισμού εκεί πέρα. Αν τα φύλλα παραμείνουν για καιρό, το οδόστρωμα θα γίνει ολισθηρό, πράγμα που μπορεί να κοστίσει ζωές. Το έχει δει να συμβαίνει πολλές φορές. Υπηρετεί στην αστυνομία σαράντα ένα χρόνια –τα τελευταία δεκαεφτά ως ανώτερος αξιωματικός στο τμήμα– και κάθε φθινόπωρο αναγκάζεται να γκρινιάζει στον δήμο για τα φύλλα. Όχι, όμως, σήμερα. Σήμερα πρέπει να επικεντρωθεί στη συζήτηση.

Ο Μάριους αλλάζει νευρικά συχνότητες στο ραδιόφωνο, ωστόσο δεν βρίσκει αυτό που θέλει. Πάλι ειδήσεις για τον Γκορμπατσόφ και τον Ρίγκαν και εικασίες για την πτώση

του Τείχους του Βερολίνου. Λένε πως είναι θέμα χρόνου. Μια νέα εποχή ανατέλλει.

Ήξερε πως κάποια στιγμή θα έκανε αυτή τη συζήτηση, απλώς δεν είχε καταφέρει μέχρι τώρα να μαζέψει το κουράγιο του. Τώρα, όμως, απομένει μονάχα μία εβδομάδα μέχρι τη συνταξιοδότησή του· έτσι πιστεύει η γυναίκα του, τουλάχιστον, και είναι ώρα να της πει την αλήθεια. Πως δεν αντέχει χωρίς τη δουλειά του. Πως σκέφτηκε τα πράγματα και ανέβαλε τη συνταξιοδότηση. Πως δεν είναι έτοιμος ακόμα να πάσει μόνιμη θέση στον γωνιακό καναπέ και να βλέπει τον *Τροχό της Τύχης*, να μαζεύει τα φύλλα στον κήπο και να παίζει με τα εγγόνια του.

Φαίνεται εύκολο όταν προβάρει τη συζήτηση στον νου του, αλλά ο Μάριους ξέρει πολύ καλά πως η γυναίκα του θα θυμώσει. Θα νιώσει απογοητευμένη. Θα σηκωθεί από το τραπέζι και θα αρχίσει να καθαρίζει την εστία της κουζίνας. Θα του πει πως καταλαβαίνει, έχοντας την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του. Αλλά θα είναι ψέματα. Έτσι, όταν άκουσε την κλήση στον ασύρματο πριν από δέκα λεπτά, είτε στο τμήμα πως θα αναλάμβανε εκείνος, μεταθέτοντας λίγο ακόμα τη συζήτηση. Κανονικά, θα είχε τσαπιστεί που αναγκαζόταν να κάνει τόσο δρόμο μέχρι τη φάρμα του Έρουμ, μέσα από τα χωράφια και το δάσος, μόνο και μόνο για να του συστήσει να προσέχει καλύτερα τα ζώα του. Επανειλημμένα, γουρούνια και αγελάδες περνούσαν τον φράχτη και περιφέρονταν στα χωράφια του γείτονα, μέχρι που ο Μάριους ή κάποιος από τους άντρες του επέβαλλαν στον Έρουμ να διευθετήσει το ζήτημα. Σήμερα, ωστόσο, αυτό δεν τον ενοχλούσε. Ζήτησε, φυσικά, πρώτα να επικοινωνήσουν με τον

Έρουμ στο σπίτι του και στο λιμάνι, όπου είχε μια δουλειά μερικής απασχόλησης, αλλά όταν δεν απάντησε κανείς ούτε στο ένα μέρος ούτε στο άλλο, βγήκε από τον αυτοκινητόδρομο και κατευθύνθηκε προς τη φάρμα.

Επιτέλους βρίσκει έναν σταθμό που παίζει παλιά δανέζικη μουσική. Η μελωδία ενός γνωστού τραγουδιού πλημμυρίζει την καμπίνα του παλιού Ford Escort, και ο Μάριους ανεβάζει την ένταση. Απολαμβάνει το φθινόπωρο και τη διαδρομή. Το δάσος, τα κίτρινα, κόκκινα και καφετιά φύλλα που ανακατεύονται με τα πράσινα των αιθθαλών δέντρων. Την αναμονή για την εποχή του κυνηγιού, που ξεκινάει σε λίγο. Κατεβάζει το παράθυρο και, βλέποντας τις αχτίδες του ήλιου να πέφτουν στο οδόστρωμα μέσα απ' τις φυλλωσιές, προς στιγμινή ξεχνάει την ηλικία του.

Στη φάρμα επικρατεί ησυχία. Ο Μάριους βγαίνει από το αμάξι και κλείνει με βρόντο την πόρτα. Θυμάται αίφνης πως έχουν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που βρέθηκε εδώ. Η φαρδιά αυλή δείχνει ρημαγμένη. Τα παράθυρα του στάβλου είναι γεμάτα τρύπες, ο σοβάς στους τοίχους του σπιτιού έχει ξεφτίσει και οι πανύψηλες καστανιές που περιβάλλουν την ιδιοκτησία έχουν σχεδόν καταπιεί την κούνια που στέκει στο ψηλό χορτάρι. Φύλλα και κάστανα καλύπτουν τη χαλικοστρωμένη έκταση. Τα κάστανα ανοίγουν καθώς τα πατάει, περπατώντας μέχρι την πόρτα. Χτυπάει.

Μετά το τρίτο χτύπημα, κι ενώ φωνάζει ταυτόχρονα το όνομα του Έρουμ, συνειδητοποιεί πως κανείς δεν πρόκειται να του ανοίξει. Καθώς δεν βλέπει ίχνος ζωής, βγάζει το

μπλοκάκι του, γράφει ένα σημείωμα και το ρίχνει στο γραμματοκιβώτιο, ενώ μερικά κοράκια διασχίζουν πετώντας την αυλή και χάνονται πίσω από το τρακτέρ μάρκας Ferguson που είναι σταθμευμένο μπροστά στον αχυρώνα.

Ο Μάριους έκανε άδικα όλο αυτόν τον δρόμο, και τώρα θα πρέπει να πάει μέχρι το λιμάνι για να βρει τον Έρουμ. Η ενόχλησή του, ωστόσο, δεν κρατάει για πολύ. Βαδίζοντας προς το αμάξι, του έρχεται μια ιδέα. Μία από τις σπάνιες ιδέες του, οπότε μάλλον είναι ευτύχημα που πέρασε πρώτα από δω, αντί να πάει απευθείας στο σπίτι του για τη συζήτηση. Θα έκανε δώρο στη γυναίκα του ένα ταξίδι στο Βερολίνο για να της χρυσώσει το χάπι. Θα πετάγονταν εκεί κάτω για καμιά εβδομάδα, ή τουλάχιστον για ένα διήμερο, μόλις κατάφερνε να πάρει άδεια. Θα πήγαιναν οδικώς για να γίνουν μάρτυρες ενός κοσμοϊστορικού γεγονότος –αυτής της νέας εποχής– και θα έτρωγαν ντάμπλινγκ και ξινολάχανο όπως τότε που έκαναν κάμπινγκ με τα παιδιά στο Χάρτσεν.

Φτάνοντας στο αυτοκίνητο, καταλαβαίνει γιατί τα κοράκια είχαν προσγειωθεί πίσω από το τρακτέρ. Γυροφέρνουν χοροπηδώντας πάνω σε κάτι ωχρό και άμορφο. Όταν πλησιάζει, βλέπει ότι πρόκειται για ένα γουρούνι. Τα μάτια του είναι άψυχα, αλλά το σώμα του τρέμει και αναριγεί, σαν να προσπαθεί να τινάξει από πάνω του τα κοράκια, τα οποίατσιμπολογούν το τραύμα από σφαίρα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Ο Μάριους επιστρέφει στο σπίτι και ανοίγει την πόρτα. Το χολ είναι μισοσκότεινο. Μυρίζει μουχλα και κάτι άλλο, απροσδιόριστο.

«Έρουμ! Αστυνομία!»

Δεν παίρνει απάντηση, ωστόσο από κάπου ακούγεται τρεχούμενο νερό, έτσι κατευθύνεται στην κουζίνα. Βλέπει μια έφηβη, γύρω στα δεκάξι με δεκαεφτά. Είναι καθισμένη σε μια καρέκλα του τραπεζιού. Ό,τι έχει απομείνει από το πρόσωπό της είναι βουτηγμένο στο μπολ με το πόριτζ μπροστά της. Στο δάπεδο, από την άλλη πλευρά του τραπεζιού, βρίσκεται άλλη μία άψυχη φιγούρα. Ένα αγόρι, λίγο μεγαλύτερο από την κοπέλα, με ένα τραύμα από σφαίρα στο στήθος. Το κεφάλι του ακουμπάει στον φούρνο, σχηματίζοντας μια παράξενη γωνία. Ο Μάριους μένει ακίνητος. Έχει ξαναδεί, φυσικά, νεκρούς στο παρελθόν, αλλά ποτέ κάτι τέτοιο, και προς στιγμήν παραλύει. Βγάζει το υπηρεσιακό του πιστόλι από τη θήκη στη ζώνη του.

«Έρουμ;»

Προχωράει στα ενδότερα του σπιτιού, φωνάζοντας το όνομα, με το πιστόλι προτεταμένο. Ούτε τώρα παίρνει απάντηση. Ανακαλύπτει το επόμενο πτώμα στο μπάνιο, κι αυτή τη φορά καλύπτει το στόμα με την παλάμη του για να μην κάνει εμετό. Το νερό χύνεται από την μπανιέρα, η οποία έχει ξεχειλίσει. Κυλάει στο μωσαϊκό και καταλήγει, ανακατεμένο με αίμα, στην αποχέτευση. Η γυμνή γυναίκα –λογικά η μητέρα των εφήβων– κείται στο δάπεδο. Το ένα χέρι και το ένα πόδι της έχουν αποκολληθεί από τον κορμό. Κατά τη διενέργεια της νεκροτομής θα διαπιστωθεί πως δέχτηκε επανειλημμένα χτυπήματα από τσεκούρι, πρώτα ενώ βρισκόταν στην μπανιέρα κι έπειτα στην προσπάθειά της να διαφύγει μπουσουλώντας. Θα αποδειχτεί, επίσης, ότι προσπάθησε να αμυνθεί χρησιμοποιώντας τα χέρια και τα

πόδια της, γι' αυτό είναι καταξεσκισμένα. Το πρόσωπό της δεν αναγνωρίζεται. Το τσεκούρι συνέτριψε το κρανίο της.

Ο Μάριους θα είχε παγώσει στο θέαμα, αν δεν έπιανε μια ανεπαίσθητη κίνηση με την άκρη του ματιού. Διακρίνει μια φιγούρα μισοκρυμμένη κάτω από την κουρτίνα της μπανιέρας που είναι πεταμένη στη γωνία. Ανασηκώνει λίγο την κουρτίνα, διστακτικά. Είναι ένα αγόρι. Αναμαλλιασμένο, δέκα με έντεκα χρόνων. Κείται μέσα σε μια λίμνη αίματος, αλλά η μία άκρη της κουρτίνας που καλύπτει το στόμα του αναδύεται ελαφρά. Εκείνος σκύβει γρήγορα πάνω από το αγόρι, τραβάει την κουρτίνα και πιάνει το άνευρο χέρι του, προσπαθώντας να βρει σφυγμό. Το αγόρι έχει κοψίματα και γρατσουνιές στα χέρια και τα πόδια, φοράει ματωμένο κοντομάνικο μπλουζάκι κι εσώρουχο, και ένα τσεκούρι είναι παρατημένο κοντά στο κεφάλι του. Ο Μάριους βρίσκει σφυγμό και πετάγεται όρθιος.

Πηγαίνει στο καθιστικό και αρπάζει βιαστικά το τηλέφωνο δίπλα στο γεμάτο τασάκι, που το ρίχνει κάτω. Μέχρι να επικοινωνήσει με το τμήμα, το μυαλό του έχει καθαρίσει αρκετά ώστε να τους μεταδώσει ένα μήνυμα που βγάζει νόημα. Στείλτε ασθενοφόρο κι αστυνομικούς. Αμέσως. Κανένα ίχνος του Έρουμ. Ελάτε τώρα! Όταν κλείνει το τηλέφωνο, η πρώτη του σκέψη είναι να επιστρέψει στο αγόρι, αλλά ξαφνικά θυμάται πως υπάρχει ακόμα ένα παιδί: το αγόρι έχει μια δίδυμη αδελφή.

Κατευθύνεται προς το χολ, όπου βρίσκεται η σκάλα που οδηγεί στον επάνω όροφο. Προσπερνώντας την κουζίνα και την ανοιχτή πόρτα του υπογείου, σταματάει απότομα. Κάτι ακούστηκε. Ένα βήμα, ένα σούρσιμο. Τώρα, όμως,

επικρατεί σιγή. Ο Μάριους βγάζει ξανά το πιστόλι του. Ανοίγει διάπλατα την πόρτα και κατεβαίνει επιφυλακτικά τα στενά σκαλιά, ώσπου τα πόδια του πατούν στο τοιμεντένιο δάπεδο. Του παίρνει μια στιγμή για να προσαρμοστούν τα μάτια του στο σκοτάδι, και τότε βλέπει την ανοιχτή πόρτα του υπογείου, στο τέρμα του διαδρόμου. Το σώμα του διστάζει, του λέει να μείνει εκεί, να περιμένει το ασθενοφόρο και τους συναδέλφους του, όμως ο Μάριους σκέφτεται το κορίτσι. Πλησιάζει την πόρτα και παρατηρεί σημάδια διάρρηξης. Η κλειδαριά και ο σύρτης είναι πεταμένα κάτω. Μπαίνει στο δωμάτιο, που αχνοφωτίζεται από τα βρόμικα παράθυρα κοντά στο ταβάνι. Ωστόσο διακρίνει μια μικροκαμωμένη φιγούρα κάτω από ένα τραπέζι στη γωνία. Τρέχει κατά κει, κατεβάζοντας το όπλο του, σκύβει και περιεργάζεται το κορίτσι.

«Μη φοβάσαι, τελείωσαν όλα πια».

Δεν βλέπει το πρόσωπο της μικρής, μόνο πως τρέμει κουλουριασμένη, χωρίς να τον κοιτάζει.

«Με λένε Μάριους. Είμαι αστυνομικός και ήρθα για να σε βοηθήσω».

Το κορίτσι μένει στη θέση του, σαν να μην τον άκουσε, και ο Μάριους προσέχει καλύτερα τον χώρο. Ρίχνει μια ματιά γύρω του και καταλαβαίνει πώς είχε χρησιμοποιηθεί. Αηδιάζει. Τότε η ματιά του πέφτει στα στραβά ξύλινα ράφια που φαίνονται μέσα απ' την ανοιχτή πόρτα του διπλανού δωματίου. Αυτό που αντικρίζει τον κάνει να ξεχάσει το κορίτσι και προχωράει προς τα εκεί. Κούκλες παντού, φτιαγμένες από κάστανα, αρσενικές και θηλυκές, μαζί με ομοιώματα ζώων. Δεν μπορεί να δει πόσες είναι, αλλά

σίγουρα είναι περισσότερες απ' όσες μπορεί να μετρήσει πρόχειρα. Μικρές και μεγάλες, κάποιες παιδιάστικες, άλλες παράξενες. Πολλές από αυτές ημιτελείς και αδιαμόρφωτες. Τις παρατηρεί εντυπωσιασμένος από τον αριθμό και την ποικιλία τους. Οι μικρές κούκλες στα ράφια τον γεμίζουν με ανησυχία. Εκείνη τη στιγμή το αγόρι μπαίνει από την πόρτα πίσω του.

Σε κλάσμα δευτερολέπτου ο Μάριους σκέφτεται ότι πρέπει να ρωτήσει τους τεχνικούς της Σήμανσης αν η πόρτα του υπογείου παραβιάστηκε από μέσα ή απέξω. Σε κλάσμα δευτερολέπτου συνειδητοποιεί πως ένα τέρας ίσως κατόρθωσε να δραπετεύσει, όπως τα ζώα απ' τα κλουβιά τους, αλλά όταν κάνει μεταβολή κι έρχεται αντιμέτωπος με το αγόρι, οι σκέψεις του διαλύονται σαν μικρά σύννεφα στον ουρανό. Το τσεκούρι τον βρίσκει στο σαγόνι, και τα πάντα σκοτεινιάζουν.

Παρόν
Δευτέρα 5 Οκτωβρίου

2

Η ΦΩΝΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ μέσα στο σκοτάδι. Ψιθυρίζει απαλά και την κοροϊδεύει· τη σηκώνει όταν πέφτει και τη στριφογυρίζει στον άνεμο. Η Λάουρα Κερ δεν βλέπει. Δεν μπορεί να ακούσει το θρόισμα των φύλλων, ούτε να νιώσει το παγωμένο γρασίδι κάτω απ' τα πόδια της. Το μόνο που έχει απομείνει είναι η φωνή, η οποία εξακολουθεί να ψιθυρίζει ανάμεσα στα χτυπήματα του σφυριού. Αν σταματήσει να αντιστέκεται, ίσως η φωνή σωπάσει, σκέφτεται. Αλλά αυτό δεν συμβαίνει. Συνεχίζει, το ίδιο και τα χτυπήματα, μέχρι που εκείνη δεν κινείται πια. Είναι πολύ αργά όταν νιώθει τα κοφτερά δόντια του πριονιού στον καρπό της, και προτού χάσει τις αισθήσεις της ακούει τον μηχανικό βόμβο της λεπίδας και τα οστά της που κόβονται.

Δεν ξέρει για πόση ώρα έμεινε λιπόθυμη. Επικρατεί ακόμα σκοτάδι. Και η φωνή είναι εκεί, σαν να την περίμενε να ξαναβρεί τις αισθήσεις της.

«Είσαι καλά, Λάουρα;»

Ο τόνος είναι στοργικός και τρυφερός, πολύ κοντά στο

αφτί της. Η φωνή, όμως, δεν περιμένει απάντηση. Αφαιρεί στιγμιαία την ταινία που καλύπτει το στόμα της, και η Λάουρα ακούει τον εαυτό της να ικετεύει, να εκλιπαρεί. Δεν καταλαβαίνει τίποτα. Θα κάνει τα πάντα. Γιατί εκείνη; Τι έχει κάνει; Η φωνή τής λέει πως ξέρει πολύ καλά τι. Σκύβει πάνω της και ψιθυρίζει πάλι στο αφτί της, και η Λάουρα αντιλαμβάνεται ότι η φωνή αδημονούσε γι' αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Χρειάζεται να συγκεντρωθεί για να ακούσει τις λέξεις. Καταλαβαίνει τι της λέει η φωνή, μα δεν μπορεί να το πιστέψει. Ο πόνος είναι μεγαλύτερος από αυτόν των πληγών της. Δεν είναι δυνατόν. Δεν μπορεί να είναι δυνατόν. Απωθεί τις λέξεις, έχοντας την αίσθηση ότι είναι κομμάτι της τρέλας που την τυλίγει μέσα στο σκοτάδι. Θέλει να σηκωθεί και να παλέψει, αλλά το σώμα της παραδίδεται. Κλαίει υστερικά με λυγμούς. Το ψυχανεμιζόταν εδώ και καιρό, αλλά αρνιόταν να το αποδεχτεί, και μονάχα τώρα, καθώς της το ψιθυρίζει η φωνή, καταλαβαίνει πως είναι αλήθεια. Θέλει να ουρλιάξει με όλη της τη δύναμη, αλλά της έρχεται εμετός, και όταν νιώθει το σφυρί να προσγειώνεται στο μάγουλό της, πέφτει με το κεφάλι μπροστά και βυθίζεται ακόμα περισσότερο στον ζόφο.

Τρίτη 6 Οκτωβρίου

3

ΕΞΩ ΦΩΤΙΖΕΙ ΣΙΓΑ ΣΙΓΑ, αλλά καθώς η Νάια Τουλίν ανεβαίνει πάνω του, εκείνος ίσα που αναδύεται από τον ύπνο. Τον νιώθει μέσα της κι αρχίζει να κινείται ρυθμικά, μπρος πίσω. Πιάνεται απ' τους ώμους του και τα χέρια του ζωντανεύουν, αργά και αδύναμα.

«Ε, περίμενε...»

Είναι ακόμα νυσταγμένος, μα η Νάια δεν περιμένει. Αυτό ήθελε αμέσως μόλις άνοιξε τα μάτια της, και κινείται πιο επίμονα, με ολοένα και μεγαλύτερη ένταση, στηρίζοντας το ένα της χέρι στον τοίχο. Ξέρει πως η στάση του είναι άβολη, πως το κεφάλι του χτυπάει στο κεφαλάρι, το οποίο με τη σειρά του χτυπάει στον τοίχο, μα δεν τη νοιάζει. Συνεχίζει, τον νιώθει να αφήνεται, και όταν εκείνη τελειώνει, μπήγει τα νύχια στο στήθος του. Αισθάνεται τον πόνο και την ηδονή του, καθώς μένουν ακίνητοι και οι δυο.

Μερικές στιγμές αργότερα ξαπλώνει δίπλα του λαχανιασμένη, ακούγοντας το σκουπιδιάρικο στο πίσω μέρος της πολυκατοικίας. Έπειτα γυρίζει πλευρό και σηκώνεται από το κρεβάτι, προτού το χέρι του προλάβει να χαϊδέψει την πλάτη της.

«Καλύτερα να φύγεις πριν ξυπνήσει».

«Γιατί; Αφού της αρέσει όταν είμαι εδώ».

«Έλα, σήκω».

«Μόνο αν μετακομίσετε στο σπίτι μου».

Του πετάει το πουκάμισό του στο κεφάλι κι εξαφανίζεται στο μπάνιο. Εκείνος πέφτει στο μαξιλάρι χαμογελώντας.

4

ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΤΗ του Οκτώβρη. Το φθινόπωρο άργησε να έρθει, αλλά σήμερα ο ουρανός πάνω από την πόλη έχει κατέβει χαμηλά, σκεπασμένος από σκούρα γκριζα σύννεφα που ρίχνουν βροχή, καθώς η Νάια Τουλίν βγαίνει από το αμάξι και διασχίζει τον δρόμο. Ακούει το κινητό να χτυπάει στην τσέπη του παλτού της, μα δεν το πιάνει. Το χέρι της μένει στην πλάτη της κόρης της, καθώς τη σπρώχνει βιαστικά στα κενά ανάμεσα στα αυτοκίνητα αυτή την ώρα αιχμής. Το πρωινό είχε ξεκινήσει δυναμικά. Η Λε μιλούσε συνεχώς για το παιχνίδι League of Legends. Είναι πολύ μικρή για να το γνωρίζει, κι όμως ξέρει τα πάντα γι' αυτό. Ανέφερε ότι ένας Κορεάτης επαγγελματίας παίκτης ονόματι Παρκ Σου ήταν ο ήρωάς της.

«Να φορέσεις τις γαλότσες σου αν πάτε στο πάρκο. Και θυμήσου, θα σε πάρει ο παππούς απ' το σχολείο, αλλά πρέπει να περάσεις μόνη σου τον δρόμο. Πρώτα κοιτάξεις αριστερά, μετά δεξιά και...»

«Και μετά ξανά αριστερά. Και να μην ξεχάσω να φορέσω το μπουφάν μου που έχει τους ανακλαστήρες, για να με βλέπουν».

«Στάσου λίγο να δέσω τα κορδόνια σου».

Είχαν φτάσει μπροστά στο σχολείο. Στέκονται κάτω από το υπόστεγο με τις θέσεις για τα ποδήλατα και η Τουλίν σκύβει, ενώ η Λε προσπαθεί να μείνει ακίνητη, πατώντας μέσα στις νερολακκούβες.

«Πότε θα μετακομίσουμε στου Σεμπάστιαν;»

«Δεν είπα ποτέ πως θα μετακομίσουμε στου Σεμπάστιαν».

«Γιατί δεν είναι σπίτι το πρωί, ενώ είναι μαζί μας το βράδυ;»

«Οι μεγάλοι έχουν δουλειές το πρωί, και ο Σεμπάστιαν φεύγει νωρίς για τη δουλειά του».

«Ο Ραμαζάν απέκτησε αδελφό κι έχει τώρα δεκαπέντε φωτογραφίες στο οικογενειακό του δέντρο, ενώ εγώ έχω μόνο τρεις».

Η Τουλίν ανασηκώνει απότομα το κεφάλι και κοιτάζει την κόρη της, βλαστημώντας από μέσα της τις αναθεματισμένες αφίσες με τα οικογενειακά δέντρα, τα οποία η δασκάλα διακόσμησε με φθινοπωρινά φύλλα και τα κρέμασε στον τοίχο της τάξης, ώστε γονείς και παιδιά να τα περιεργάζονται. Από την άλλη, είναι ευγνώμων που η Λε θεωρεί τον παππού μέλος της οικογένειας, παρόλο που, κανονικά, δεν είναι παππούς της.

«Και λουπόν; Άσε που έχεις πέντε φωτογραφίες στο οικογενειακό δέντρο, αν συνυπολογίσεις το παπαγαλάκι και το χάμστερ».

«Τα άλλα παιδιά δεν έχουν ζώα στα δέντρα τους».

«Επειδή δεν είναι τόσο τυχερά».

Η Λε δεν απαντάει και η Τουλίν σηκώνεται.

«Ξέρω ότι δεν είμαστε πολλοί, αλλά τα καταφέρνουμε μια χαρά, κι αυτό είναι το σημαντικό, σωστά;»

«Τότε μπορώ να πάρω άλλο ένα παπαγαλάκι;»

Η Τουλίν την παρατηρεί, προσπαθώντας να καταλάβει πώς άρχισε αυτή η συζήτηση και μήπως η κόρη της είναι πιο πονηρή απ' όσο νομίζει εκείνη.

«Καλύτερα να το συζητήσουμε κάποια άλλη στιγμή. Περίμενε λίγο».

Το κινητό της έχει αρχίσει να χτυπάει πάλι, κι αυτή τη φορά απαντάει.

«Θα είμαι εκεί σε ένα τέταρτο».

«Μη βιαστείς», της λέει η φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής. Είναι μία από τις γραμματείς του Νιλάντερ. «Ο Νιλάντερ δεν μπορεί να σε δει σήμερα, θα μεταφέρουμε το ραντεβού σας την άλλη εβδομάδα, την Τρίτη. Μου ζήτησε, όμως, να σου πω ότι θέλει να πάρεις μαζί σου τον καινούριο, ώστε να του δώσεις να κάνει κάτι».

«Μαμά, πάω με τον Ραμαζάν!»

Η Τουλίν βλέπει την κόρη της να τρέχει προς το αγόρι που λέγεται Ραμαζάν. Γίνεται ένα με την υπόλοιπη οικογένεια των Σύριων, μια γυναίκα κι έναν άντρα που κρατάει ένα νεογέννητο στην αγκαλιά του, και άλλα δύο παιδιά. Στα μάτια της Τουλίν φαίνονται λες και ξεπήδησαν από τις σελίδες ενός άρθρου σε γυναικείο περιοδικό σχετικά με την ιδανική οικογένεια.

«Είναι η δεύτερη φορά που ο Νιλάντερ μού το ακυρώνει. Μόνο πέντε λεπτά θα μας πάρει. Πού είναι τώρα;»

«Έχει συνάντηση για τον προϋπολογισμό. Θέλει να μάρθει το θέμα της συζήτησής σας».

Προς στιγμήν, η Τουλίν σκέφτεται να πει πως αφορούσε τους εννιά μήνες της στο Τμήμα Μειζονων Εγκλημάτων,

γνωστό ως Ανθρωποκτονιών, που ήταν τόσο συναρπαστικοί όσο και μια επίσκεψη στο μουσείο της αστυνομίας. Πως οι υποθέσεις ήταν γελοίες, οι τεχνολογικές προδιαγραφές ελάχιστα πιο εξελιγμένες από έναν υπολογιστή Commodore 64, και ότι επιθυμούσε απεγνωσμένα μετάθεση.

«Δεν πρόκειται για κάτι σημαντικό. Ευχαριστώ».

Κλείνει το τηλέφωνο και κουνάει το χέρι στην κόρη της, που μπαίνει τρέχοντας στο σχολείο. Νιώθει τη βροχή να μουσκέυει το παλτό της, και καθώς κατευθύνεται προς τον δρόμο, συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί να περιμένει μέχρι την Τρίτη για τη συνάντηση. Ελίσσεται μέσα στην κυκλοφορία, και όταν φτάνει στο αμάξι της και ανοίγει την πόρτα, έχει ξαφνικά την αίσθηση ότι κάποιος την παρακολουθεί. Στην απέναντι πλευρά διακρίνει το περίγραμμα μιας φιγούρας μέσα απ' τα διερχόμενα αυτοκίνητα και τα φορτηγά, αλλά μέχρι να καθαρίσει το οπτικό πεδίο, η φιγούρα έχει χαθεί. Η Τουλίν αποδιώχνει την αίσθηση και μπαίνει στο αμάξι της.